

ποτέ μόνο νὰ εἶναι νουλάδες καὶ ἄκερες πάρεξ ἐτούτην ποὺ κάνει τὴν / σήμερον
θέλει νὰ εἶναι στερεὰ βεβαία καὶ ἀγάλαστην καὶ νὰ ἔχη πάντα / τὸ κύρος καὶ ἀνέ-
κοπτο. "Εἰν ρωτηθεὶς παρ' ἐμοῦ τοῦ νοτάριου εἰ ἔχειν παρὰν / κείλει τὶ ἕτερον
καὶ εἶπε μου οὐχὶν ὅθεν παρακαλεῖ καὶ ἀξιοπίστους μαρ / τύρους οἱ ὅποιοι γρά-
φουν ὑπὸ χειρὸς τος εἰς βεβαίωσιν καὶ ἀσφάλεια τὸ βουτζὶ ποὺ / ἔχειν στοῦ παπᾶ
Νικολοῦ Παξιμάδην τοῦ τὸ ἀφήνει νὰ εἶναι ἐδικόν του. Ἀκόμα καὶ τὸν σπιτότοπον
/ ποὺ ἔχειν εἰς τὸ Νέον Χωρίο τὸν σύνμπλιον τοῦ ἀργαστηρίου τοῦ ποτὲ Κόκκου
καὶ αὐτὸς τοῦ ἄνωθεν Νι / κολάκη Μαυρομμάτην.

/ — Ἀντώνιος ἱερεὺς σακελλίων μάρτυρας —

/ — Νικόλαος ἱερεὺς ὁ Παξιμάδης μάρτυρας —

/ — Ἀμβρόσιος ἱερομόναχος Κόκκος μάρτυρας

/ — Νικόλαος ἱερεὺς μάρτυρας Μοσχόπουλος

/ — Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

729

Διαθήκη

φ. 388^v

/ Φ 424

/ + Εἰς δόξαν τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. 1688/ ἐν μηνὶ Μαγίου
18/ εἰς τὸν μονα[] / φέντη τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ κελίον του ποὺ κατοικᾷ ὁ εὐλα-
βέστατος παπᾶ κύρ Νικολὸς Μοσχόπου[λος] / ρον κατάκοιτην εἰς κλίνη ἡ θυ-
γάτηρ τοῦ αὐτοῦ ἄνωθεν ἀφέτη παπᾶ ἡ κερά Μαρία γυνή [τοῦ μα] / στρὸ Γεώργην
Μαρτζέλου καὶ φοβιζαμένη τὴν ἀωρία τοῦ πικροτάτου θανάτου μὴν τὴν κατ[α]-
/ λάβη ἀφνίδια καὶ μείνει ἀδιόρθωτην ἐπροσκάλεσεν ἐμένα τὸν ὑπογράφοντα νο-
τά[ρι]ο ἔ / να τῆς ποιήσω τὴν μπαρών της διαθήκην σῶον γὰρ ἔχειν τὸ νοῦ ἀκε-
ραία τὴν γ[λ]ῶτταν [καθαρά] / τὰς ἀκοὰς καὶ τὰ ἐτέρας της αἰσθήσεις χάριτιν
Χριστοῦ καὶ ἐν μπρώτοις ἀφήνει πᾶσιν τοῖς ἐν χριστ[ιανοῖς] / τὴν ἐν Κυρίου ἀγά-
πη καὶ τετελειωμένη συνχώρεσιν τοῖς εἰπόντιν κατ' αὐτῆς τὶ ἀγαθὸν ἢ πονηρὸν
[ἔπειτα] / ζητεῖν καὶ αὐτὴν τὰ ὅμοια παρ' αὐτῶν, εἴταν λέγειν πὼς ἀφήνει τῶν
μπαϊδίων της τὴν εὐχὴν τ[οῦ ἀφέν] / τη τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς κυρίας Θεοτόκου καὶ
τὴν ἐδικήν της καὶ ἀφήνει τοῦ παιδίου της τῆς Κατερίνας τὸ ἀμ[πέλι] / ὅπου ἔχειν
ἀπὸ πουρκίν της εἰς τὴν Μεθίραν καὶ τὸ χωράφιν ποὺ ἔχειν στὰ Καλαμούρια καὶ /
τὸ ἀμπέλι τοῦ Μπλουμᾶ, εἰ δὲ τοῦ παιδίου της τοῦ Μάρκου τοῦ ἀφήνει τὸ χωράφιν

ποῦ ἔ[χειν] / εἰς τὸν Μπλουμᾶ, ἀκόμα τὰ σπίτια ὅπου ἔχειν εἰς τὸν Χαντάκιν ἀνώ-
για καὶ κατώγια τ[ὰ] / ἀφήνει καὶ αὐτὰ τοῦ παιδίου τῆς τῆς Κατερίνας, ἀκόμα
τῆς ἀφήνει τῆς αὐτῆς Κατερίνας π[έν] / τε κομμάτια δακτυλίδια ποῦ ἔχειν ἀπὸ
τῆς μητέρας τῆς, ἀκόμην καὶ ἓνα ζευγάρι σκολα[ρί] / κια καὶ μία κολλαῖνα καὶ ἓνα
χαρχάλι καὶ ἓνα φακιόλι καὶ αὐτὰ τῆς ἄνωθεν Κατερίνας. [᾿Α] / κόμα τὸν καμου-
χάν τῆς καὶ τὸ ὀρμίζιν τῆς καὶ τὸ πάπλωμάν τῆς κίτρινο μεταξωτὸν καὶ ἓνα [] / λο-
ματόψιδον καὶ ἓνα ζευγάριν σεντόνια λαβάταν κοκκινονκέντητα καὶ ἕτερα δύ[ο] /
ζευγάρια σκλέτα καὶ δύο βελόνες τοῦ θηλυκωμάτου καὶ ἓνα κουμπὶ ἀσημίτικα καὶ
ἀνάμισυν / ἀλυσίδα τοῦ βουκλωμάτου καὶ δύο ζευγάρια μαζελάρια τὸ ἓνα ζευγάριν
μαυρονκέντη / ταν μὲ τὸν μπετεινὸν καὶ τὸ ἄλλο ἀσπρονκέντηταν μὲ τὴν ἀβδέλα
καὶ δύο μπόλιες ἢ μία μὲ / τὰ κοφτὰ καὶ ἡ ἄλλη μὲ τὸ χυτὸν καὶ κουρτοῦνες δύο ταβλο-
μάντηλο ἓνα, ἀκόμα τὶς μπούστους ὅπου / τῆς ἤκαμεν ὁ ἄντρας τῆς τὸν ταγιάδον
καὶ μπροκάδον καὶ πράσιнос βελουῖδος καὶ ἓνα ζευγάρι / κάρτζες μὲ τὰ μπλεκτὰ βα-
ριές ὅλα ὡς ἄνωθεν τῆς Κατερίνας καὶ ἓνα τιλάριν, ἀκόμην καὶ δύο / ποδιές βαριές
μὲ τὸν μπαστοποδόγυρον καὶ ὅ,τι ἄλλα ροῦχαν τῆς εὔρεθου νὰ εἶναι ὅλα τῆς ἄνωθεν
Κα / τερίνας τοῦ παιδίου τῆς λέγοντας καὶ τοῦτον ὅτιν ὅλα τὰ ἄνωθεν πράματα,
ροῦχαν τὰ ἀφήνει / εἰς τὰ χέρια τοῦ ἀνδρός τῆς τοῦ μαστρὸ Γεώργην νὰ τ᾿αῖ καὶ
νὰ τὰ κρατῇ καὶ ν᾿αῖ καὶ τὰ παιδίαν τος / μαζὶν του καὶ ἂν τοῦ δώσῃν ὁ Θεὸς χά-
ριν καὶ παντρέψῃν τα νὰ τὸς τὰ πουργοτάξῃν ὡς ἄνωθεν / εἰ δὲ ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ
ὀρίσῃν καὶ ἀποθάνῃ τὸ θηλυκὸν νὰ τὴν κληρονομᾷ τὸ ἀσερνικόν, εἰ δὲ / πάλι καὶ
ἀποθάνῃ τὸ ἀσερνικόν ὁ Μᾶρκος νὰ τὸν κληρονομᾷ τὸ θηλυκὸν ἢ Κατερίνα εἰ / δὲ
ὁ ἄντρας τῆς ὡς ποτὲ στέκειν εἰς τὴν τιμὴν τῆς νὰ ἔχῃν καὶ τὰ παιδία καὶ τὰ πρά-
ματὰν τῆς / εἰ δὲν καὶ ξάναπαντρευτῇ νὰ παίρνου τὰ παιδία καὶ τὰ πράματὰν τῆς
οἱ ἐδικοῖν τῆς ἕως νὰ / γενοῦ νόμου ἡλικίας. Ἀκόμην ἔχει λέγειν καὶ μία ντουζίνα
πιάταν καὶ ἀπλάδενες καὶ δύο ἀκο / νίσματα τὸν ἀφέντη τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Μπα-
ναγία καὶ αὐτὰ τῆς Κατερίνας. Ἔτι ρωτηθεὶς παρ' ἐμοῦ / τοῦ νοτάρου εἰ ἔχῃν
παραγγεῖλει τί ἕτερον καὶ εἶπε μου οὐχὶν εἰ μὴ ἢ παροῦσαν τῆς διαθήκην θε / λει
εἴσταιν ἰσχυρὰ βεβαία καὶ ἀσύνχυστην εἰς ἐπιτίμιον τῆς κατάρας τῆς ὅποιος βρε-
θεῖν καὶ / σκανταλίσειν βεβαιώνοντάς τηνε καὶ μὲ ἀξιοπίστους μαρτύρους οἱ ὅποιοι
γράφου ὑπὸ χειρὸς τος.

/ — Ἀντώνιος ἱερεὺς σακελλίων μάρτυρας ὁ Παξιμάδης

/ — Ἰάκωβος ἱερεὺς ὁ Ἀναπλιώτης μάρτυρας

/ — Ἰωάννης Μηνιατῆς νοτάριος ἔγραψα.

